

НАРОДНА ОПЕРА — РУСЕ

К 78/Д 96

120000868782

„ТРУБАДУР“

Сезон 1956/1957 год.

2 28
196

„ТРУБАДУР“

Опера в 4 действия — музика от Джузепе Верди, либрето от С. Камарано по едноименната драма на Г. Гутереч.

Първото представление се е състояло на 19. I. 1853 г. в Рим.

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

ГРАФ ДИ ЛУНА	баритон
ХЕРЦОГИНЯ ЛЕОНОРА	сопран
МАНРИКО, Трубадур	тенор
АЗУЧЕНА — циганка	мец-сопран
ФЕРАНДО, началник на стражата	бас
РЮИЦ, приятел на Манрико	тенор
ИНЕСС	сопран

Действието става през средновековието, по време на трубадурите и рицарите в Испания.

Музикално оформление на главния диригент:

Постановчик на операта ~~ДОМЕО РАЙЧЕВ~~
и декори: ЕВГЕНИ НЕМИРОВ

Художник на костюмите: М. Попова

Художник изпълнител: Хр. Арнаудов

Диригент на хора: Николай Николаев

Пом. режисьори: Ем. Манов и Ото Малеев

Инспектор: Люба Хаджиева, суфлор — Л. Сакакушева

Зав. постановъчната част: Дим. Казаков

Зав. шивашки ателиета: Мани Колев и Йр. Кисева

Зав. дърводелско ателие: Станчо Василев

Татър-майстор: Тодор Иванов

Зав. худож. осветление: Цанко Сокеров

Корепетитори: В. Кобарелова, К. Рашенова. Ан. Дюлгерова,
Ст. Цонев.

Грим и фризури: В. Нанчев и Л. Дянкова.

Концертмайстор: ХР. ДЮЛГЕРОВ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

447 845

„ТРУБАДУР“

Опера в 4 действия — музика от Джузепе Верди, либрето от С. Камарано по едноименната драма на Г. Гутерц.
Първото представление се е състояло на 19. I. 1853 г. в Рим.

Л И Ц А :

ГРАФ ДИ ЛУНА	К. Кръстев, М. Петров, Ан. Анастасов Ас. Селимски
ЛЕОНОРА — херцогиня	М. Бохачек К. Кирова
МАНРИКО — трубадур	Й. Стефанов, Б. Христов Т. Бонев, Ст. Цанков
АЗУЧЕНА — циганка	Сн. Якимова, Евг. Бабачева — Славова Л. Тошева, Д. Карпова
ФЕРРАНДО — началник на стражата	К. Захариев, Н. Павлов Б. Димитров, П. Янков
РЮИЦ, приятел на Ман- рико	Н. Абаджимаринов, Ив. Стоянов
ИНЕССА	Здр. Сапунджиева, А. Николаева В. Кирова
ВЕСТИТЕЛ	Ив. Стоянов Н. Абаджимаринов

Музикално оформление на главния диригент:
РОМЕО РАЙЧЕВ

Постановчик на операта
и декори: ЕВГЕНИ НЕМИРОВ

Художник на костюмите: М. Попова
Художник изпълнител: Хр. Арнаудов
Диригент на хора: Николай Николаев

Пом. режисьори: Ем. Манов и Ото Малеев
Инспициент: Люба Хаджиева, суфлър — Л. Сакакушева
Зав. постановъчната част: Дим. Казаков

Зав. шивашки ателиета: Мани Колев
Зав. дърводелско ателие: Станчо Василев
Татър-майстор: Тодор Иванов
Зав. худож. осветление: Цанко Сокеров

Корепетитори: В. Кобарелова, К. Рашенова. Ан. Дюлгерова,
Ст. Цонев.

Грим и фризури: В. Нанчев и Л. Дянкова.

Концертмайстор: ХР. ДЮЛГЕРОВ

..ТЪАВАДЪ..

Первое представление се с состоялось на 19. I 1893 г. в Рим.
С Кларо по едноминутна драма на Л. Лабетт.
Опера в 4 действия — музыка от Джузеппе Верди, либретто от

Л И Ц А :

ЛРАФ ДИ ЛАННА К. Крестер, М. Петров, А. М. Ангеласов
А. С. Седимски
ЛЕОНОВА — херцогиня М. Рохас
К. Кинд
МАРИНКО — трагедия Н. Стефанов, В. Христова
Т. Роня, Ст. Пинков
АЗАРЕНА — цыганка Ст. Ринкова, Ев. Радванова — Славкова
Л. Топшова, Д. Карпова
ФЕРВАНДО — наваррине К. Захарьев, Н. Пинков
Е. Димитров, П. Ринков
РЮНЦ, принц на Мана Н. Адакжиданов
Н. Стоянов
Н. Адакжиданов
В. Киндова
Здр. Савиджиданов, А. Николова
ВЕСИТЕЛ
Н. Адакжиданов
Н. Стоянов

Музыкално оформление на главни и второстепенни:

Постановка на опера в
и декорации: ЕВЛЕН НЕМНОВ
Художник на костюми: М. Попов
Художник на пейзажи: Хр. Арнаудов
Директор на хора: Николов Николов
Пом. режисор: Ев. Манов и Ото Манов
Инсценира: Люба Хаджиданова, сценограф — Л. Сакакушера
Зав. постановката: Яс. Дим. Казанов
Зав. шпалария: Ман. Колев
Зав. дрводелско отделение: Стано Василев
Татар-майстор: Тодор Манов
Зав. худож. осветление: Пинко Соколов
Корепетитор: В. Козарова, К. Рашанова, Ан. Дюмьева,
Ст. Понев,
Лри и фразур: В. Манов и Л. Динкова
Композитор: Хр. ДЮМЬЕВ

РОМЕО РАЙЧЕВ

ЕВГЕНИ НЕМИРОВ

СЪДЪРЖАНИЕ

Първо действие: — първа картина. Старият граф ди Луна е имал двама сина. Една нощ, когато всички в замъка заспали, циганка-магьосница се вмъкнала в детската стая и омагьосала по малкият от синовете. От тогава детето започнало да линее. Магьосницата е била заловена и изгорена на клада. Дъщеря ѝ — младата циганка Азучена се заклела да отмъсти за майка си. През същата нощ — на изгарянето на майка ѝ — тя успяла да се добере със свой малък син на ръце до замъка на графа, откраднала графският син от люлката и го хвърлила в огън, в който била изгорена майка ѝ.

За всичко това разказва офицера Ферандо пред войниците от стражата на граф ди Луна. — „Старият граф отдавна вече е мъртав“ — завършва свой разказ Ферандо — но той до самата си смърт не е вярвал в гибелта на по-малкият си син, макар костите на детето да са били намерени в пепелта на кладата. Преди смъртта си старецът завещал на по-големият си син да намери циганката и да отмъсти.

Стражата по заповед на господаря трябва да проследи неизвестният трубадур, който редовно пее нощем под прозореца на прекрасната херцогиня Леонора. Графа е влюбен в Леонора и я ревнува от тайнственият трубадур

Втора картина: Двореца на Леонора. Непрогледна нощ, в която се очертават само силуетите на дърветата и осветените стъпала на мраморните стълби които водят в двореца на херцогинята. Тя се разхожда със своята доверена приятелка

Инес на която открива любовта си към непознатия рицар. На последния турнир той е победил всичките си съперници и Леонора го е увенчала с лаври. Тя знае, че рицарят ще ѝ отговори с взаимност — не случайно всяка нощ той пее под нейния прозорец. Двете влизат в замък. Изведнаж из тъмнината долита песен. Дочул песента, в градината идва граф ди Луна. Той разбира, че пее все същият неизвестен трубадур. Появява се и Леонора. В тъмнината тя взема графа за певец, втурва се към него, но в този миг прикрит в сянката излиза и самият Трубадур. Леонора веднага познава рицаря-победител на последния турнир, а графа — свой заклет враг Манрико, осъден на смърт и прогонен от Арагона. Притивниците срещат шпагите си.

Второ действие — първа картина (III к.)

Сред развалините на изоставен замък циганите се веселят около буйни огънове. Дълбоко замислени са само циганката Азучена и сина ѝ Манрико. Тя решава да му разкаже печалната, никому неизвестна история . . . В оная страшна нощ, когато са изгорили на кладата майка ѝ, Азучена в яростта си извършила съдбова грешка: хвърлила в огъня не синът на старият граф, а своето собствено дете. Синът на графа — Манрико останал жив и Азучена го отгледала като свой син.

И така Азучена не могла да отмъсти за майка си. Дълг на Манрико е той да отмъсти за нея. Става ясно, че Манрико не е син на Азучена, но той я обича с истинска синовна любов. Като родна майка тя е бдяла над него, не веднаж го е спасявала от смъртта. Появява се Рюиц, приятел на Манрико, който му известява, че Леонора, считайки, че Трубадур е загинал в дуела с графа, решава да постъпи в манастир. Развълнуван от известието, Манрико бърза да отиде при Леонора.

Втора (четвърта) картина:

Тъмна нощ. Безшумно са се притаили до манастирските стени войниците начело с граф ди Луна и Феррандо. Те се готвят да отвлекат Леонора преди да се е подстригала като монахиня.

Графа се втурва към отиващите в параклиса девойки, но между тях застава Манрико със своите приятели. След кратка но ожесточена схватка, стряда на графа е прогонен. Леонора, не вярва на очите си и се хвърли в обитията на Манрико, когото е считала за мъртав.

Трето действие (пета картина)

Лагера на граф ди Луна. С войската си той е обсадил крепостта Кастелор, в която Манрико е скрил Леонора. Пред

Операта „ТРУБАДУР“

е представена за пръв път в България
на 30. I. 1891 год.

в „СЛАВЯНСКА БЕСЕДА“

от тогавашната

„СТОЛИЧНА ДРАМАТИЧЕСКА — ОПЕРНА ТРУПА“
със следните изпълнители:

ГРАФ ДИ ЛУНА	Драгомир Казаков
ЛЕОНОРА	Олга Добшева
АЗУЧЕНА	Ана Кратохвилова
МАНРИКО	Иван Славков
ФЕРАНДО	Ярослав Хашек
ИНЕС	Ана Кратохвилова
РЮИЦ	Г. Златаров

Диригент: А. БУКУРЕШЛИЕВ

Режисьор: Я. ХАШЕК

През 1914 година на 17 януари се даде

„ТРУБАДУР“

в НАРОДНИЯ ТЕАТЪР

ОТ БЪЛГАРСКАТА ОПЕРНА ДРУЖБА

със състав:

ГРАФ ДИ ЛУНА	Ж. Минчев
ЛЕОНОРА	П. Тороманова
АЗУЧЕНА	А. Тодорова
МАНРИКО	С. Македонски
ФЕРАНДО	Г. Дончев
ИНЕС	Л. Хаджиева
РЮИЦ	С. Филев
СТАРИЯ ЦИГАНИН	Т. Блъсков
ВЕСТИТЕЛ	Черговски

Диригент: Т. ХАДЖИЕВ

Режисьор: К. И. МИХАЙЛОВ—СТОЯН

шатратта на графа довеждат циганка, заловена около лагера. Тя се преструва на бедна скитница, която няма никакви лоши намерения. Графа е готов да я освободи, но появянето на Феррандо променя нещата.

Под побелелите коси на старицата, тъй познава някогашната млада циганка, която е хвърлила в огъня брата на графа. Поставена в безизходност, в отчаянието си Азучена призовава Манрико. Това още повече ожесточава графа. Той заповядва да я отведа в затвора и след това да я изгорят на клада.

Шеста картина: В крепостта. Леонора и Манрико се готвят за венчавка в храма на крепостта Но Рюиц съобщава, че враговете са заловили Азучена и са приготвили кладата за смъртта ѝ. В прозориите на храма играят отблясъците от огнената клада. Манрико събира войниците си и бърза да спаси Азучена.

Четвърто действие (седма картина).

Манрико не успява. Отряда му е разбит и сам той пленен и хвърлен в подземие при Азучена. В подножието на кулата в която е затворен Манрико се явяват Леонора и Рюиц. Леонора е решила да спаси любимият си. Тя е готова да стане жена на графа, ако той спаси Манрико. Графът приема нейното условие, без да подозира, че Леонора ще изпие отровата, скрита в пръстена ѝ.

Осма картина. В мрачното подземие Манрико и Азучена си спомнят миналото, свободният живот в планините. Близка Леонора, която съобщава, че Манрико е освободен. Но свободата вече не му е необходима, Леонора умира в ръцете му.

Влезлият граф ди Луна намира Леонора издъхваща в ръцете на Манрико. Той заповядва да отведа Манрико на кладата, а сам изденателства над Азучена.

— Манрико е мъртъв, но знай, че той бе твой брат — с злорадство отговаря Азучена — и отмъстила за майка си, пада мъртва на земята.